

*Geef
mij een
kans*

SUSAN MAY
WARREN

*De familie
Christiansen* **1**

Susan May Warren

Geef mij een kans

Roman

Vertaald door Willem Keesmaat

Voorhoeve

Geef mij een kans is het eerste deel in de serie over de familie Christiansen.

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2016
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Take a Chance on Me*
bij Tyndale House Publishers.
© Susan May Warren, 2013

Vertaling Willem Keesmaat
Omslagontwerp Villa Grafica
Opmaak binnenwerk Zetspiegel, Best
ISBN 978 90 297 2586 6
ISBN e-book 978 90 297 2587 3
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Voor Uw glorie, Heer

Lieve Darek,

Al schrijf ik deze brief, ik weet dat ik hem weg zal stoppen. De woorden zijn meer een gebed, meer bedoeld voor de Heer dan voor jou. Of misschien zullen de woorden die ik op de bladzijden van dit dagboek krabbel op de een of andere manier je hart weten te vinden, een kreet die zich uitstrekt voorbij de band tussen moeder en kind.

De eerstgeborene is altijd degene die het mysterie van het ouderschap ontrafelt. Voor ik jou kreeg, keek ik naar andere moeders en vroeg ik me af hoe hecht de band tussen een kind en zijn ouders was. Ik verwonderde me over de innerlijke kracht die haar vormde tot een vrouw, die al haar hoop en al haar wensen stopte in dat kleine bundeltje leven, waarvoor ze nu de verantwoordelijkheid had gekregen om het op te voeden.

Het is ontzagwekkend, schitterend en angstaanjagend om een kind te krijgen, omdat je je hart opeens buiten je lichaam draagt. Je riskeert elke dag een beetje meer wanneer hij vanuit je armen de wereld in dwaalt. Darek, je maakte het mijn hart niet makkelijk. Je bent geboren met een eigenzinnigheid, een moed en een hang naar avontuur die me naar de rand van mijn geloof hebben gedreven en me vaak op de knieën hebben laten neervallen. De dag dat ik je voor het eerst van die eik het meer in zag slingeren, had ik moeten weten dat ik op de proef zou worden gesteld.

Je broers hebben je naam ingekort tot Dare en je hebt die naam eer aangedaan. Ik ben nog nooit zo bang geweest als op de dag dat je terugkwam uit Montana, met je eerste jaar als beste van de klas achter de rug, je bewust van je eigen kracht. Ik wist dat je toekomst je ver bij Evergreen Lake vandaan zou voeren. En ik was ook bang dat het je ver bij het geloof, waarmee je was opgegroeid, vandaan zou drijven.

Voelen hoe je zoon zich losmaakt uit je omhelzing is in niets te vergelijken met toekijken hoe hij zich losmaakt uit die van God. Je leek nooit vraagtekens te zetten achter het geloof waarmee je vader en ik je hebben grootgebracht. Misschien brengt dat me nog wel het meest van mijn stuk, want hoe kun je iets echt begrijpen zonder dat je vragen stelt? Ik hield mijn hart vast voor de dag wanneer het zou gebeuren – dat het leven je een zware slag zou toebrengen en je zou beroven van je geloof.

En toen gebeurde het.

Het bracht je thuis – fysiek, niet zozeer mentaal. Als het me niet om je zoon te doen was geweest, had ik misschien wel iets onbegrijpelijks gedaan. Dan was ik op ons kiezelpad gaan staan en had ik je tegengehouden, zodat je niet kon terugkeren en je je niet kon verstoppen.

Want, mijn moedige, onverschrokken, oudste zoon, dat is wat je doet. Je verbergen. Bitter en duister. Je hebt toegelaten dat je schuldgevoelens je fundament hebben verwoest, dat ze je gevangenhouden en dat ze je van je blijdschap hebben beroofd. Je mag er dan van overtuigd zijn dat je aan de toekomst van je zoon bouwt, maar zonder je geloof heb je niets om op te bouwen. Het Evergreen Resort is niet zomaar een willekeurige plek. Het is je erfgoed. Een fundament. Een geloof.

Het is het beste wat ik je te bieden heb, samen met mijn nooit aflatende gebeden dat God op de een of andere manier de muren zal afbreken die je rondom je hart hebt opgetrokken.

Darek, je bent alweer een raadsel voor me geworden. Ik weet niet hoe ik je moet helpen om vrij te worden. Of hoe ik alles wat je hebt verloren, kan herstellen. Maar ik ben ervan overtuigd dat als je God de ruimte geeft, Hij je hart zal genezen. Hij zal je een toekomst geven. Hij zal je echt naar huis leiden.

*Liefs,
je moeder*

1

Ivy Madison zou er alles voor overhebben om in het afgelegen, mooie, onschuldig ogende plaatsje Deep Haven te blijven.

Zelfs al zou ze daarvoor een man moeten kopen.

Een vrijgezel om precies te zijn, hoewel dat misschien niet de vrijgezel was die op dit moment op het podium van de jaarlijkse veiling voor het goede doel van de Deep Haven Emergency Services stond. Met zijn krullende, donkerblonde haar, beginnende bakkebaarden en zijn zwarte T-shirt met daarop de tekst 'Knuffel een houthakker en je wilt nooit meer een boom' zag hij eruit als een boerenpummel uit de bossen van het noorden van Minnesota. Zijn T-shirt spande weliswaar om zijn spieren en hij zag er goed uit in zijn spijkerbroek met scheuren en zijn werkschoenen, maar in zijn glimlach lag net iets te veel 'grijp me, meiden'.

De veilingmeester verstond zijn vak. Hij noemde regelmatig mensen in het publiek bij naam, in een poging hen uit te dagen om te bieden. En blijkbaar hield het dorp Deep Haven van zijn brandweerlieden en ambulancepersoneel, want de kleine veteranenbar zat vol en de serveersters haastten zich continu heen en weer om kippenvleugeltjes en cheeseburgers met bacon naar de biedende mensen te brengen.

Na de show zou een plaatselijk bandje het podium beklim-

men. De veiling maakte deel uit van het midzomerfestival – het eerste van heel wat feestjes die de hele zomer door in Deep Haven georganiseerd werden. Soms kreeg je het gevoel dat het dorp allerlei belangrijke, feestelijke gebeurtenissen verzon om maar toeristen te lokken, maar Ivy zag het meer als haar welkomstfeestje.

Ze hield ontzettend van dit dorp en ze woonde hier nog maar een dag. Moest je je eens indenken hoeveel ze er tegen het einde van de zomer – nadat ze drie maanden de tijd had gehad om de namen van de mensen hier te leren kennen en vertrouwd geraakt zou zijn met dit gehucht aan het meer – van zou houden.

De tijd dat ze met haar schamele bezittingen – vier tweedehands koffers, een kartonnen doos met foto's, een vuilniszak met *The Elements of Legal Style, How to Argue and Win Every Time* en *To Kill a Mockingbird*, en het belangrijkste, haar groene, vintage beach bike – achter in haar rode Nissan Pathfinder had rondgetoerd, was voorbij.

Het werd tijd dat ze zich settelde – en vrienden maakte.

Goed, een vriend *kopen* was toch net iets anders, maar het feit dat haar geld zou bijdragen aan de plaatselijke hulpdiensten, leek haar wel een goede zaak. En als Ivy *iets* had geleerd van het opgroeien in kindertehuizen en pleeggezinnen, was het wel dat je het systeem moest bespelen om te krijgen wat je wilde hebben.

Eigenlijk moest ze beginnen met uitpakken, want morgenochtend moest ze al aan het werk, maar ach, hoelang zou het nou helemaal duren om je te settelen in het piepkleine, gemeubileerde appartementje boven de garage van de Footstep of Heaven Bookstore and Coffeeshop? En met haar nieuwe baan als assistent-aanklager verwachtte ze meer dan genoeg vrije tijd te hebben. Dus toen de schemertinten van de invallende avond haar naar de romantiek van een wandeling langs de haven van Deep Haven lokten, liet ze zich gewillig meevoeren.

Ze kon zich niet eens meer herinneren wanneer ze voor het

laatst een ontspannen wandeling had gemaakt, waarbij ze stilstond voor etalages en op haar gemak de huizenadvertenties las die achter het raam van een plaatselijk makelaarskantoorje hingen.

Mooi appartement met twee slaapkamers langs Poplar Lake. Ze stelde zich voor hoe de geur van de naaldbomen haar elke morgen zou wekken, het getjilp van kardinalen en mussen als ze op de veranda een kop koffie zou drinken.

Maar ze hield van de drukte in het plaatsje Deep Haven. Het lag op de oever van Noord-Minnesota, twee uur rijden bij de bewoonde wereld vandaan. In de achterliggende decennia was het oorspronkelijke vissersdorp veranderd in een verborgen juweeltje voor toeristen, met genoeg charme om Ivy uit haar duplexwoning in Minneapolis te lokken en haar dromen op hol te laten slaan.

Dromen over een thuishaven, om precies te zijn. Een plek om te wonen. Vrienden. Misschien zelfs een hond. En hier, in een plaatsje waar eigenlijk iedereen zich thuis voelde, zou ze die dingen vinden.

Ze kwam langs een winkel vol lekkernijen en een cadeau-shop, en langs het raam van World's Best Donuts, waar de geur van verse donuts haar bijna naar binnen lokte. Op de hoek van de straat hoorde ze de muziek en ze volgde het geluid, tot ze bij de veteranenbar kwam. Fords F-150, jeeps en een handvol SUV's vulden de onverharde parkeerplaats ter grootte van een postzegel.

Ze bleef bij de ingang staan, las de poster met de activiteiten voor die dag en tuurde toen door de ramen. Achter een uit houten panelen opgetrokken bar en een aantal lange, rechthoekige tafels stond op het podium een man, die een vishengel omhooghield.

En dat was het moment dat Deep Haven zich naar haar uitstrekte en haar aan de haak sloeg.

‘Ga je naar binnen?’

Ze had zich omgedraaid naar de stem en een lange, stevig gebouwde man van middelbare leeftijd met donker haar en een spijkerjack aan zien staan. Een vrouw met blond haar had haar vingers door die van hem gevlochten.

‘Ik, eh...’

‘Ga lekker mee naar binnen,’ zei de vrouw. ‘We beloven dat we niet zullen bijten. Nou ja, op Eli hier na dan. Wat hem betreft kan ik niets beloven.’ Ze had geglimlacht, geknipooagd en Ivy had gevoeld hoe haar hart alles in één grote hap inslikte. Ach, waarom had ze nooit geleerd om haar verwachtingen wat te temperen? Het leven had haar ondertussen toch wel wijzer gemaakt?

Eli had zijn hoofd geschud en goedmoedig gegromd, om zijn aandacht vervolgens van zijn vrouw naar Ivy te verplaatsen. ‘Luister, het is voor het goede doel. Onze brandweer heeft een nieuwe wagen nodig en de paar man ambulancepersoneel heeft meer training nodig. Je hoeft niks te kopen, maar misschien dat je kunt helpen om de biedingen wat op te schroeven.’ Hij knipooagde. ‘Maar aan niemand vertellen dat ik dat tegen je heb gezegd.’

Ze lachte. ‘Ik ben Ivy Madison,’ zei ze met te veel enthousiasme in haar stem. ‘De nieuwe assistent-aanklager van dit district.’

‘Ik had het kunnen weten. Eli en Noelle Hueston.’ Noelle stak haar hand uit. ‘Eli is de voormalige sheriff. Vandaar dat we ons chequeboek hebben meegenomen. Kom, dan zal ik je vertellen op wie je moet bieden.’

Op *wie* ze moest bieden?

Ivy was hen naar binnen gevolgd en had daar de drukte in zich opgenomen. Er hingen foto’s van soldaten, in metalen lijsten, samen met enkele ledenlijsten, die door de neonverlichting van de bar werden beschenen. De geuren van gefrituurde kippenvleugeltjes en bier, en de verhalen van oorlogsveteranen waren in de donkere, houten panelen van de wanden gedrongen.

Er vormde zich een rij rond de pooltafel achter in de ruimte

– zo te zien sporters die hun gloriетijd al even achter zich hadden gelaten – en overal stonden glazen cola en bier op ronde tafels. Twee mannen gooiden darts in een elektronisch bord.

Vervolgens verplaatste haar blik zich naar een man die in zijn eentje in de buurt van de jukebox zat en tot haar schrik herkende ze hem.

Jensen Atwood.

Heel even overwoog ze om een praatje met hem te gaan maken. Niet dat hij haar zou herkennen, maar misschien als ze zich aan hem zou voorstellen en hem vertelde dat zij degene was die zijn geweldige pleidooiovereenkomst in elkaar had gedraaid... Ja, dat was een sterk staaltje advocatuur geweest. Van het soort dat haar uiteindelijk hier, op haar droomplek, had doen belanden en haar haar droombaan had bezorgd.

Maar Noelle blikte achterom en knikte naar Ivy dat ze haar moest volgen, dus liep ze achter hen aan naar een vrije tafel.

‘Elk jaar, op de laatste avond van het midzomerfestival, hebben we een liefdadigheidsveiling. Het is een behoorlijk groot gebeuren geworden,’ zei Noelle, die naar een serveerster gebarde. Ze kwam naar hen toe en Eli bestelde een emmertje vleugeltjes en wat chocoladepinda’s. Ivy vroeg om een cola.

‘Wat veilen ze eigenlijk?’

‘O, visspullen. Boten. Sneeuwblazers. Soms een weekje vakantie in Cancún. Wat mensen dan ook maar willen inzetten voor het goede doel. Maar dit jaar staat er iets speciaals op de agenda.’ Noelle boog zich naar haar toe en haar ogen twinkelden. Ivy vond haar nu al aardig. En ze vond het ook leuk hoe Eli Noelles hand vasthield. Hoe zou het zijn om zo van iemand te houden? Dat soort liefde... Ivy had een paar wensen en die had ze allemaal op het leven hier, in Deep Haven, geprojecteerd.

‘Wat dan?’ vroeg Ivy.

‘Ze veilen de plaatselijke vrijgezellen.’

Alsof hij erop had staan wachten, stapte de vrijgezelle hout-hakker het podium op.

Ivy nam een slokje van haar cola en keek naar wat zich voor haar neus afspeelde.

‘Ga jij bieden?’ vroeg Noelle.

Ivy haalde een schouder op.

De houthakker ging weg voor tweehonderd dollar – iets te veel naar Ivy’s idee – naar een vrouw die een hoofdband met de print van een elandgewei erop droeg. Toen hij zijn spieren voor haar spande op het moment dat hij van het podium stapte, joelde het publiek.

Daarna beklom een netjes geschoren, knappe, jonge man het podium, onder de aanmoedigende kreten van een wat jonger publiek vooraan. ‘Dat is mijn zoon,’ zei Noelle, die duidelijk van het spektakel genoot. Hij leek een jaar of negentien, twintig, was lang en droeg een T-shirt van de universiteit van Minnesota, Duluth. Hij had de bouw van een atleet en liep er ook naar.

‘Hij speelt basketbal voor de UMD Bulldogs,’ zei Noelle. Ze deed het eerste bod en kreeg als reactie een boze blik van de jonge man op het podium.

Er brak een complete oorlog uit op de voorste rij. ‘Zal ik ook bieden?’ vroeg Ivy. Niet dat ze wist wat ze zou moeten met een vrijgezel die tien jaar jonger was dan zij. Misschien kon ze hem haar gazon laten maaien.

‘Nee. Bewaar je geld voor Owen Christiansen.’

Waarschijnlijk een andere houthakker uit het bos, met een flanellen overhemd en de manieren van een grizzlybeer. Ivy glimlachte en keek Noelle vragend aan.

‘Misschien heb je wel van hem gehoord. Hij speelt ijshockey voor de Minnesota Wild.’

‘Nee, het spijt me.’

‘Hij is min of meer een plaatselijke held. Hij speelde voor het team hier en werd meteen na de middelbare school opgepikt door de Wild.’

‘Ik ben niet echt een ijshockeyfan.’

‘Schat, je kunt niet in Deep Haven wonen en geen ijshockey-fan zijn.’ Noelle grijnsde en wendde zich af toen de kippenvleugeltjes arriveerden.

Ivy negeerde het feit dat die woorden een gevoelige snaar raakten. Ze wilde juist zo graag in Deep Haven wonen...

Noelle bood haar een vleugeltje aan, maar Ivy bedankte. ‘Owens ouders, John en Ingrid Christiansen, hebben een resort, een kilometer of acht buiten het dorp. Het is een van de oudere resorts. Zijn overgrootvader streek hier aan het begin van de twintigste eeuw neer en zette een houthakkerskamp op. Uiteindelijk werd het een van de drukst bezochte recreatieplekken aan de noordelijke oever van het meer, hoewel ze met de huidige economische situatie waarschijnlijk net als de rest van de resorts van Deep Haven moeite moeten doen om het hoofd boven water te houden. Ik ben ervan overtuigd dat Owens verschijning op de veilinglijst voor wat gratis publiciteit zal zorgen. Owen is de jongste van het stel, een van de zes kinderen. Je zult ze allemaal wel een keer ontmoeten, want op twee na wonen ze allemaal nog in Deep Haven.’

Een roodharig meisje won de vrijgezel op het podium en rende naar voren om haar prijs op te eisen. Ivy vluchtte naar het damestoilet.

Wat als ze een bod op Owen deed? Echt, het laatste wat ze op dit moment kon gebruiken, was een echte vrijgezel. Iemand op wie ze verliefd zou kunnen worden en die zo makkelijk haar hart zou kunnen breken.

Misschien kon ze de bewuste vrijgezel vragen om haar een rondleiding door Deep Haven te geven. Om haar bij te praten over ijshockey. Het zou voor haar in elk geval een beetje sociaal gewicht in de schaal leggen als ze werd gezien met de held van het dorp.

Ze hoorde door de deur van het toilet heen hoe de aankondiger het publiek warm maakte voor het volgende te veilen stuk op twee benen, waarna er applaus volgde op het moment

dat de hoofdattractie het podium besteeg. Ze liep de zaal weer in en ging bij de bar staan om de dorpsheld eens wat beter te bekijken.

Ze kweekten hier in de noordelijke bossen flinke maatjes. Hij stond in de dubbele rust van een soldaat en zag er met zijn brede schouders en zijn gespierde armen, die een aanslag vormden op de rek van de mouwen van zijn donkergroene T-shirt met de tekst *Evergreen Resort – memories that live forever*, inderdaad uit als een ijshockeykampioen. Verder droeg hij een spijkerbroek die zijn benen helemaal tot aan zijn boots omsloten. De man oogde als een onneembare vesting, zonder ook maar een glimpje van een lach op zijn gezicht; daar trok je geen klanten mee.

Eigenlijk zag hij eruit alsof hij net met een ijshockeywedstrijd keihard tegen de zijwand was gebeukt en vervolgens met een onuitwisbare sneer weer overeind was gekomen; hij was kennelijk niet al te gelukkig met het feit dat hij als hoofdattractie op het podium van de veteranenbar stond.

‘Kom maar op! Wie doet vanavond een eerste bod op onze Deep Haven-vrijgezel?’

Ivy keek om zich heen. Je kon een speld horen vallen. Er was duidelijk iets niet helemaal in de haak. Ze wierp een blik op de plek waar Jensen Atwood had gezeten en zag dat zijn stoel leeg was.

Ze zag de man op het podium duidelijk slikken. Ongemakkelijk bewegen. Zijn lippen tuiten. Och, arme Owen. Haar hart bonkte tegen haar ribben. Ze wist precies hoe het voelde om niet gewenst te zijn.

‘Honderd dollar? Wie heeft er vanavond iets over voor onze plaatselijke held?’

Ze keek nog eens om zich heen en zag klanten een andere kant op kijken, alsof ze zich een beetje geneerden. Zelfs Eli en Noelle hadden opeens opmerkelijk veel interesse in hun eten.

Owen zuchtte en schudde mismoedig zijn hoofd.

Toen kneep de pijn van dat moment de woorden uit Ivy's borst. 'Vijfhonderd dollar!'

Alle blikken draaiden haar kant op en heel even voelde ze de vreemde, maar vreselijk voorspelbare neiging om ervandoor te gaan. Maar de woorden waren al over haar lippen gerold, dus deed ze een stap naar het podium toe. 'Ik bied vijfhonderd dollar,' zei ze nog eens, en ze probeerde zo zeker mogelijk te klinken.

Ivy wierp een blik op Noelle en verwachtte een goedkeurend knikje te krijgen, maar ze zag een uitdrukking op haar gezicht die ze alleen maar als paniek kon bestempelen. Was zij niet degene geweest die haar had aangeraden om op de man te bieden?

Op dat moment hoorde ze vanaf het podium: 'Nou, dat is wat mij betreft een prima bod! Verkocht, aan de vrouw met het witte jasje. Dame, kom maar naar het podium om je veilingstuk in ontvangst te nemen.'

Nog steeds werd er geen woord gezegd. Er werd niet geklapt, niet gejoeld, helemaal niets. Ivy zei ook niets en haar blik kruiste die van de man op het podium. 'Ik zie hem wel bij de bar,' zei ze met een klein stemmetje.

Owen keek al net zo opgelucht als zij dat ze niet het een of ander publieke spektakel hoefden op te voeren. Hij liep het podium af en de veilingmeester kondigde de band aan. De mannen achterin gingen verder met poolen.

Ivy *moest* het weten. Ze glipte tussen de mensen door naar Noelle. 'Wat is er aan de hand? Ik weet dat hij een beetje ruig over komt, maar –'

'Dat is Owen niet,' zei Noelle, die haar vingers aan een servetje afveegde. Ze wierp een blik langs Ivy, waarschijnlijk op de vreemdeling die ze zojuist had gekocht.

'Wat?'

'Owen kon niet komen. Dat is Darek Christiansen. Zijn oudere broer.'

Ivy draaide zich om en zag hoe haar veilingstuk zich een weg zocht door de menigte. Hij stopte nergens voor een praatje en sloeg zelfs geen vrienden op de rug.

Het leek erop dat ze op de paria van Deep Haven had geboden.

Noelle bevestigde haar vermoedens. ‘Zet je maar schrap, schat. Je hebt zojuist de minst populaire vrijgezel van het dorp gekocht.’

Alles in Darek vertelde hem dat hij moest doorlopen, zo de veteranenbar uit, tot hij zijn jeep had bereikt, om dan vol gas de heuvels in te scheuren.

En zich te verbergen.

Hij zou Owen wat aandoen, de volgende keer dat hij hem zag, wat nog wel even kon duren, gezien de verplichtingen van het joch.

Sorry, broer, ik haal het niet vandaag. Ik heb een fotoshoot. Had Owen dat niet eerder kunnen bedenken en zijn o zo drukke schema niet kunnen aanpassen? Maar Owen dacht niet verder dan trainen, het verbeteren van zijn schaatstechnieken en het updaten van zijn Facebookstatus. De laatste keer dat Darek had gekeken, had zijn broertje van twintig 32.876 fans.

Darek had nog geen veertig vrienden op zijn eigen pagina. Niet dat hij die telde, maar het leek wel een beetje zijn leven weer te geven.

Op het moment dat Darek het telefoongesprek met Owen had beëindigd, had hij eigenlijk moeten maken dat hij wegkwam. Hij had Tiger in de jeep moeten zetten, de boot moeten opladen en naar een verlaten meer op zoek moeten gaan. Maar goed, hij was uiteindelijk in deze situatie verzeild geraakt door zijn hoofd te verliezen en zijn verantwoordelijkheden te negeren.

Dus in plaats van te gaan vissen, had hij een misplaatste hoop

gekoesterd. Hij had gehoopt dat het stigma, het geroddel, uiteindelijk een stille dood was gestorven en dat hij misschien weer een begeerde vrijgezel zou worden. Iemand die gewoon een nieuwe start wilde maken, voor zichzelf en voor zijn zoontje.

De bijna doodse stilte in het zaaltje toen ze zijn naam hadden omgeroepen en hij naar voren was gekomen om de plaats van zijn broertje in te nemen, bevestigde echter dat het stigma dat aan hem kleefde, nog springlevend was.

Darek liep langs de bar, waar zijn vrienden van de middelbare school hem een gespannen glimlach toewierpen.

Hij had nog geen enkele Deep Haven Huskie het podium zien betreden om hun lichaam te verkopen... Nou ja, niet echt zijn lichaam en ze verwachtte niet echt een date, of wel? Eigenlijk wist hij niet wat hij daar op dat podium nou precies had verkocht.

Darek wierp een blik op zijn vader, John, die aan het einde van de bar zat en met twee handen een glas Sprite vasthield. Hij had de bouw van een linebacker – hij was groter dan al zijn zoons – en had in zijn jonge jaren als fullback voor de Minnesota Gophers gefungeerd. Dat hij uiteindelijk ijshockeys had voortgebracht, was waarschijnlijk te danken aan het feit dat hij elke winter een schaatsbaan had vrijgemaakt op het meer.

‘Goed gedaan, zoon,’ zei zijn vader, die hem bij een arm greep.

‘Dit was een slecht idee,’ mompelde hij, en hij bleef staan.

‘Vijfhonderd dollar klinkt niet echt slecht. Je was de duurste vrijgezel van vanavond. Dat haalt gegarandeerd het nieuws.’

‘Geweldig,’ zei Darek. Maar zijn vader had gelijk. Hij had hiermee wat beroering veroorzaakt en hopelijk zou hun dat wat goodwill opleveren voor hun vakantieplek aan het meer, Evergreen Lodge Outfitter and Cabin Rentals, dat de meeste mensen gewoon het Evergreen Resort noemden.

‘Ken je de vrouw die op jou heeft geboden?’

Darek keek de ruimte rond. Hij had haar vanaf het podium,

met al dat felle licht, niet goed kunnen onderscheiden, maar hij dacht iemand met rood haar, dat bijeen was gebonden in een slordige paardenstaart, en een wit spijkerjasje aan te hebben zien staan. Ze was niet lang, zo rond de één meter vijfenzestig, en niet superslank.

Op dat moment zag hij haar. Ze zat naast Noelle Hueston en staarde naar hem alsof ze... nou ja, een of ander gedrocht had gekocht.

Darek wendde zich af, zijn lippen vormden een dunne, grim-mige lijn. 'Nee, ik ken haar niet.'

Zijn vader zei wijselijk niets, nam een slok van zijn Sprite, en zei toen: 'Knappe meid.'

'De volgende keer dat je je eigen vlees en bloed wilt verko-pen, kies dan een andere zoon.'

Hij zag de afkeurende, vermoeide blik van zijn vader toen hij zich omdraaide om te vertrekken, en daar werd hij alleen maar chagrijniger van.

Niemand uit Deep Haven, geen levende ziel, had op hem geboden. Wat was nou eigenlijk het verschil tussen bijvoorbeeld de voorgaande twee vrijgezellen en hem?

Goed, misschien was dat geen eerlijke vraag. Geen van twee liep rond met het stigma dat ze de jongste weduwnaar van het dorp waren.

Hij wierp een blik op de stoel waarop Jensen Atwood – zelf-genoegezaam, rijk, een chic, leren jack aan, zijn haar kort en modieus geknipt, uitdagende ogen – had gezeten. Ja, hij had de man achterin, naast de jukebox, zien zitten, alsof niemand hem daar zou opmerken. Hij had nogal lef om zich hier te vertonen en Darek was bijna van het podium gesprongen om hem te lijf te gaan. Dat zou een show zijn geweest waar de dorpingen wel op hadden willen bieden – een krachtmeting tussen Jensen en Darek. Eindelijk.

In plaats daarvan had hij die gozer met een aantal veelzeg-gende blikken de zaal uit gewerkt. Het voedde de woede bin-

nen in hem en gaf hem de kracht om daar als een idioot op het podium te blijven staan, terwijl het hele dorp ongemakkelijk op hun stoelen heen en weer schoof.

Tot er met geld werd gesmeten.

Vijfhonderd dollar.

Poeh, die gooide haar geld makkelijk over de balk.

En wat voor soort vrouw betaalde vijfhonderd dollar voor een man die ze niet kende? Hopelijk wilde ze geen echt afspraakje. Hij was namelijk niet bepaald het type dat van afspraken hield.

Eigenlijk was hij helemaal geen type voor afspraken.

Darek schudde zijn hoofd en liep naar buiten.

Hij bleef even op het trottoir staan, zoog een diepe teug frisse lucht naar binnen om de geur van sigarettenpeuken, whisky en roddels die als een laag vuil aan hem bleef plakken van zich af te schudden. De maan was opgekomen en wierp een melkachtig schijnsel over de handelspost, het Blue Moose-café en de haven, waar het een glazuurlaag op de golfjes toverde.

Hij voelde zijn hart in zijn borst hameren en hij haatte het hoe makkelijk zijn schuldgevoelens met hem op de loop gingen en hem dwars en nors maakten. Hij zou in elk geval even zijn trots moeten inslikken – wat daar tenminste nog van over was – en een praatje gaan maken met de vrouw die flink voor hem had gedokt. Of eigenlijk, voor het goede doel.

Maar in plaats daarvan liep hij iets bij de deur vandaan en haalde zijn telefoon tevoorschijn om naar huis te bellen.

‘Hé, waar ga je heen?’

Hij draaide zich om en drukte zijn telefoon weer uit. Zijn ‘eigenaar’ was hem het veteranencafé uit gevolgd. Een vuurtoren met groene ogen en sproeten, met een wit spijkerjasje aan, zoals hij had menen te zien, met daaronder een T-shirt en om haar hals een groen sjaaltje. Ze reikte ongeveer tot aan zijn schouders, maar ze plantte kordaat haar handen in haar zijden en keek hem recht in zijn ogen.

De familie Christiansen 1

EENMAAL, ANDERMAAL... VERKOCHT!

Darek Christiansen is in veel opzichten de ideale vrijgezel. Als oudste zoon van de familie Christiansen is hij de erfgenaam van het beroemde resort Evergreen Lake, hij is knap en hij is een geweldige vader. Maar hij is ook gegriefd en nog steeds woedend over de tragische dood van zijn vrouw Felicity. Geen vrouw in de stad durft in zijn buurt te komen.

Ivy Madison is juridisch medewerker en nieuw in Deep Haven. Ze heeft geen weet van dit alles als ze tijdens een liefdadigheidsveiling op Darek biedt. Ze heeft er al helemaal geen idee van dat de man voor wie ze drie jaar geleden strafvermindering heeft geregeld, degene is die verantwoordelijk is voor Felicity's dood. Wat ze wel weet is dat de Christiansens de familie zijn waar ze altijd naar verlangd heeft.

Als ze door Dareks pantser weet te breken, ontdekt ze de man met wie ze haar leven zou willen delen. En dat maakt haar bang: stel dat Darek er achterkomt wat haar rol was in het proces omtrent zijn vrouw?

Dan dreigt een enorme bosbrand het resort en het hele dorp te verwoesten...

Susan May Warren schrijft zowel historische romans als spannende boeken en romantische verhalen. Haar serie over de familie Christiansen staat bol van liefde en hoop.

Voorhoeve

ISBN 978 90 297 2586 6 NUR 302

9 789029 725866

www.uitgeverijvoorhoeve.nl